TEISINGUMO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2025 m. rugpjūčio 1 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Prekių ženklai – Direktyva (ES) 2015/2436 – 10 straipsnis – Išimtinė registruoto prekių ženklo savininko teisė uždrausti trečiosioms šalims naudoti šiam prekių ženklui tapatų arba į jį panašų žymenį – Ieškinys dėl teisių pažeidimo – Prekių ženklo savininko išimtinių teisių ribojimai – 9 straipsnis ir 18 straipsnio 1 dalis – Teisės netekimas dėl neprieštaravimo – Sąlygų, kuriomis šis netekimas taikomas, išsamumas – Bendrojo nacionalinės teisės principo, pagal kurį teisės uždrausti naudoti žymenį netenkama dėl neprieštaravimo šiuose straipsniuose nenumatytomis sąlygomis, netaikymas“

Byloje C-452/24

dėl *Korkein oikeus* (Aukščiausiasis Teismas, Suomija) 2024 m. birželio 26 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2024 m. birželio 26 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Lunapark Scandinavia Oy Ltd

prieš

Hardeco Finland Oy

TEISINGUMO TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas S. Rodin, teisėjai N. Piçarra ir O. Spineanu-Matei (pranešėja),

generalinis advokatas D. Spielmann,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Lunapark Scandinavia Oy Ltd*, atstovaujamos *asianajaja* J. Hatanmaa,

– Suomijos vyriausybės, atstovaujamos M. Pere,

– Europos Komisijos, atstovaujamos P. Němečková, J. Samnadda ir T. Sevón,

* Proceso kalba: suomių.

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2015 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2436 valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 336, 2015, p. 1) 10 straipsnio išaiškinimo.

2 Prašymas pateiktas nagrinėjant bendrovių *Lunapark Scandinavia Oy Ltd* (toliau – *Lunapark*) ir *Hardeco Finland Oy* (toliau – *Hardeco*) ginčą dėl pastarosios bendrovės parduodamų saldumynų, tariamai pažeidžiančių *Lunapark* priklausantį prekių ženklą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2015/2436 10 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„labai svarbu užtikrinti, kad įregistruoti prekių ženklai būtų vienodai apsaugoti pagal visų valstybių narių teisines sistemas. <…>“

4 Šios direktyvos 9 straipsnis „Galimybės pripažinti negaliojančiu nebuvimas dėl neprieštaravimo“ suformuluotas taip:

„1. Jeigu valstybėje narėje ankstesnio prekių ženklo savininkas, kaip nurodyta 5 straipsnio 2 dalyje arba 5 straipsnio 3 dalies a punkte, nors apie tai ir žinodamas, penkerius metus iš eilės neprieštaravo toje valstybėje narėje įregistruoto vėlesnio prekių ženklo naudojimui, tas savininkas netenka teisės remdamasis ankstesniu prekių ženklu prašyti pripažinti vėlesnį prekių ženklą negaliojančiu prekėms ar paslaugoms, kurioms vėlesnis prekių ženklas buvo naudojamas, išskyrus atvejus, kai vėlesnis prekių ženklas buvo pareikštas įregistruoti turint nesąžiningų ketinimų.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad šio straipsnio 1 dalis bus taikoma bet kokių kitų ankstesnių teisių, nurodytų 5 straipsnio 4 dalies a arba b punkte, savininkui.

3. 1 ir 2 dalyse nurodytais atvejais vėliau įregistruoto prekių ženklo savininkas neturi teisės prieštarauti ankstesnės teisės naudojimui, net jeigu ta teise daugiau nebegalima pasinaudoti vėlesnio prekių ženklo atžvilgiu.“

5 Nurodytos direktyvos 10 straipsnyje „Prekių ženklo suteikiamos teisės“ nurodyta:

„1. Prekių ženklo registracija suteikia savininkui išimtines teises į tą ženklą.

2. Nedarydamas poveikio savininkų teisėms, įgytoms iki įregistruoto prekių ženklo paraiškos padavimo datos arba prioriteto datos, to įregistruoto prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims, neturinčioms jo sutikimo, vykdant komercinę veiklą naudoti bet kokį žymenį prekėms ar paslaugoms žymėti, kai:

a) žymuo yra tapatus prekių ženklui ir juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) žymuo yra tapatus prekių ženklui arba į jį panašus ir juo žymimos prekės ar paslaugos yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas, arba į jas panašios, jeigu yra tikimybė suklaidinti dalį visuomenės; tikimybė suklaidinti apima tikimybę susieti žymenį su prekių ženklu;

c) žymuo yra tapatus prekių ženklui arba į jį panašus, nepriklausomai nuo to, ar juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios, panašios ar nėra panašios į tas, kurioms prekių ženklas buvo įregistruotas, jeigu pastarasis turi reputaciją valstybėje narėje ir jeigu dėl to žymens naudojimo be tinkamos priežasties nesąžiningai pasinaudojama prekių ženklo pranašumais arba pažeidžiamas skiriamasis prekių ženklo požymis ar pakenkiama jo reputacijai [nesąžiningai pasinaudojama prekių ženklo skiriamuoju požymiu ar reputacija, arba jiems pakenkiama].

<…>“

6 Tos pačios direktyvos 18 straipsnio „Vėlesnio įregistruoto prekių ženklo savininko įstojimo teisė kaip gynybos priemonė teisių pažeidimo byloje“ 1 dalyje numatyta:

„Teisių pažeidimo byloje prekių ženklo savininkas neturi teisės uždrausti naudoti vėlesnį įregistruotą ženklą, jei tas vėlesnis prekių ženklas nebūtų pripažintas negaliojančiu pagal 8 straipsnį, 9 straipsnio 1 ar 2 dalį arba 46 straipsnio 3 dalį“.

Suomijos teisė

7 Direktyva 2015/2436 į Suomijos teisę buvo perkelta 2019 m. balandžio 26 d. *tavaramerkkilaki* (544/2019) (Prekių ženklų įstatymas (544/2019)), įsigaliojusiu 2019 m. gegužės 1 d.

8 Remiantis Prekių ženklų įstatymo 5 straipsniu, komercinėje veikloje be prekių ženklo savininko sutikimo draudžiama prekėms ir paslaugos naudoti, pirma, žymenį, tapatų identiškoms prekėms ar paslaugoms įregistruotam arba ilgą laiką naudojamam prekių ženklui, ir, antra, žymenį, kuris dėl savo tapatumo prekių ženklui, įregistruotam ar ilgą laiką naudojamam identiškoms ar panašioms prekėms ar paslaugoms žymėti, ar panašumo į jį gali suklaidinti visuomenę.

9 Pagal Prekių ženklų įstatymo 6 straipsnio 1 dalį prekių ženklo savininkas, be kita ko, turi teisę uždrausti naudoti žymenį, kaip jis suprantamas pagal 5 straipsnį, prekėms ar paslaugoms žymėti arba ant prekių pakuočių, arba siūlyti, tiekti rinkai ar importuoti juo pažymėtas prekes.

10 Remiantis nurodyto įstatymo 15 straipsniu, susijusiu su prekių ženklo savininko neveikimu, prekių ženklu suteikiama išimtinė teisė išsaugoma lygiagrečiai su ankstesniu prekių ženklu, jeigu vėlesnio prekių ženklo registracijos paraiška buvo pateikta sąžiningai arba vėlesnis prekių ženklas buvo ilgą laiką naudojamas sąžiningai ir ankstesnio prekių ženklo savininkas per penkerius metus nuo sužinojimo apie vėlesnio prekių ženklo naudojimą nesiėmė priemonių užkirsti kelią vėlesnio prekių ženklo naudojimui.

11 Prekių ženklų įstatymo 62 straipsnyje numatyta, kad teismas gali uždrausti asmeniui, kuris pažeidžia išimtinę teisę į prekių ženklą, tęsti ar kartoti tokius veiksmus, o nesilaikant draudimo skirti baudą.

12 Pagal Prekių ženklų įstatymo 63 straipsnio 1 dalies 1 punktą teismas negali uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, jeigu ankstesnio prekių ženklo savininkas nesiėmė veiksmų, kaip tai suprantama pagal šio įstatymo 15 straipsnį.

13 Nurodyto įstatymo 70 straipsnyje įtvirtintas senaties terminas, per kurį galima reikalauti kompensacijos ir žalos atlyginimo dėl teisės į prekių ženklą pažeidimo, o šio straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kompensacijos ir žalos atlyginimo galima reikalauti tik už penkerių metų laikotarpį iki ieškinio pareiškimo.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

14 *Lunapark* priklauso prekių ženklas DRACULA, kurio paraiška pateikta 2003 m. rugpjūčio 29 d. ir kuris įregistruotas 2009 m. rugpjūčio 14 d. numeriu 246144 saldumynams žymėti. Ji į Suomiją importuoja ir vietinei rinkai tiekia nurodytas prekes, kurių pakuotės pažymėtos žodiniu prekių ženklu DRACULA ir vaizdiniu žymeniu, vaizduojančiu Drakulos personažą.

15 Prieš *Lunapark* įregistruojant šį prekių ženklą, bendrovė *Karkkimies Oy – Candyman Ltd* (toliau – *Karkkimies*) importuodavo ir rinkai tiekdavo žymeniu *Dracula* pažymėtus saldumynus. *Karkkimies* neturėjo jokių dėl įregistravimo ar naudojimo įgytų išimtinių teisių į jos naudotus žymenis, ji taip pat nebuvo sudariusi susitarimo su *Lunapark* dėl teisės naudoti prekių ženklą DRACULA.

16 2019 m. spalio 31 d. bendrovė *Hardeco* įsigijo bendrovę *Karkkimies* ir tęsė jos veiklą. Taigi nuo 2019 m. lapkričio mėn. *Hardeco* pradėjo į Suomiją importuoti ir tiekti vietinei rinkai saldumynus pakuotėmis su užrašu „Dracula“ ir su Drakulos personažą vaizduojančiais vaizdiniais žymenimis.

17 *Lunapark* 2020 m. spalio 6 d. *Markkinaoikeus* (Ekonominių bylų teismas, Suomija) pareiškė ieškinį, kuriuo paprašė pripažinti, kad *Hardeco* veiksmai pažeidžia jos išimtinę teisę į prekių ženklą DRACULA, įpareigoti nutraukti šį pažeidimą ir atlyginti juo sukeltą žalą.

18 *Hardeco* prašė ieškinį atmesti, be kita ko, teigdama, kad *Lunapark*, nesiėmusi veiksmų anksčiau, prarado teisę reikšti reikalavimus dėl prekių ženklo DRACULA pažeidimo. *Hardeco* teigė tik tęsianti ilgalaikę *Karkkimies* veiklą, kuriai *Lunapark* neprieštaravo.

19 2022 m. gruodžio 21 d. *Markkinaoikeus* (Ekonominių bylų teismas) konstatavo, kad žymuo ir prekių ženklas, dėl kurių kilo ginčas, yra tapatūs ir naudojami toms pačioms prekėms, *Hardeco* naudojant šį žymenį suinteresuotajai visuomenei kilo riziką supainioti jį su prekių ženklu DRACULA. Šis teismas konstatavo, kad net ilgametis lygiagretus *Lunapark* ir *Karkkimies* priklausančių tapačių žymenų naudojimas nepanaikino supainiojimo galimybės, nes atitinkama visuomenė ir toliau negalėjo atskirti šių dviejų bendrovių importuojamų saldumynų.

20 Vis dėlto teismas atmetė *Lunapark* ieškinį. Jo nuomone, Prekių ženklų įstatymo nuostatos dėl prekių ženklo savininko neveikimo pasekmių nagrinėjamu atveju netaikomos, nes *Hardeco* neturėjo išimtinės teisės į jos naudojamus žymenis. Tačiau, remiantis Suomijos privatinėje teisėje plačiai taikomu principu, ieškinys arba reikalavimas turi būti pareikštas per protingą terminą po

to, kai jį reiškiantis asmuo sužinojo arba turėjo sužinoti apie faktus, kuriais grindžiamas jo reikalavimas. Nagrinėjamu atveju, teismo nuomone, *Lunapark* neveikimas tęsėsi per ilgai, todėl ji neteko teisės pareikšti *Hardeco* ieškinį dėl pažeidimo remdamasi prekių ženklo DRACULA suteikiamomis teisėmis. Tai, kad ginčijamą žymenį dabar vietoj *Karkkimies* naudoja *Hardeco*, neturi reikšmės, nes *Hardeco* veikla susijusi su tomis pačiomis prekėmis – saldumynais – kuriomis prekiavo *Karkkimies* ir dėl kurių *Lunapakrk* nesiėmė jokių veiksmų.

21 Dėl *Markkinaoikeus* (Ekonominių bylų teismas) sprendimo *Lunapark* pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam *Korkein oikeus* (Aukščiausiasis Teismas).

22 Grįsdama apeliacinį skundą, *Lunapark* teigia, kad bendrasis privatinės teisės principas, kuriuo rėmėsi *Markkinaoikeus* (Ekonominių bylų teismas), nagrinėjamu atveju negali būti taikomas, nes dėl to, pažeidžiant Direktyvą 2015/2436, būtų apribota prekių ženklu jo savininkui suteikiama išimtinė teisė. Be to, *Lunapark* nurodė, kad ji bet kuriuo atveju per pagrįstą terminą sureagavo į *Hardeco* veiksmus ir ši negali remtis tuo, kad *Lunapark* nesiėmė veiksmų *Karkkimies* atžvilgiu. Savo ruožtu, *Hardeco* teigia, kad jokia šios direktyvos nuostata nekliudo nagrinėjamu atveju taikyti minėto bendrojo privatinės teisės principo ir pripažinti numatytų prekių ženklo savininko neveikimo pasekmių jo teisei uždrausti prekių ženklo naudojimą.

23 Anot prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, Teisingumo Teismo jurisprudencijoje dar nebuvo nagrinėtas klausimas, ar pagal
Direktyvos 2015/2436 straipsnio 2 ir 3 dalis draudžiama taikyti tokį principą.

24 Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kilo klausimas, ar prekių ženklo savininkas dėl savo neveikimo gali netekti teisės uždrausti trečiajai šaliai naudoti žymenį tokiu būdu, kuris kenkia arba gali pakenkti vienai iš prekių ženklo funkcijų, taip pat ir kitais atvejais nei Direktyvoje 2015/2436 numatytas teisės netekimas dėl neprieštaravimo.

25 Šiomis aplinkybėmis *Korkein oikeus* (Aukščiausiasis Teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pagal [Direktyvos 2015/2436] 10 straipsnį draudžiama teisminiame ginče dėl prekių ženklo pažeidimo taikyti nacionalinės teisės principą, pagal kurį prekių ženklo savininkas net ir kitais nei šios direktyvos 18 straipsnio 1 dalyje ir 9 straipsnio 1 arba 2 dalyje numatytais atvejais gali netekti jos 10 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytos teisės uždrausti trečiajam asmeniui naudoti žymenį, kurio naudojimas kenkia arba gali pakenkti vienai iš prekių ženklo funkcijų, dėl to, kad, žinodamas apie prekių ženklo naudojimą, per protingą terminą nepateikė prašymo uždrausti tokį naudojimą?“

Dėl prejudicinio klausimo

26 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2015/2436 10 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama taikyti bendrąjį nacionalinės teisės principą, numatantį, kad įregistruoto prekių ženklo savininkas netenka teisės uždrausti trečiajam asmeniui naudoti šiam prekių ženklui tapatų ar į jį panašų žymenį prekėms, tapačioms toms, kurioms tas prekių ženklas buvo įregistruotas, ar į jas panašioms, kitais nei šios direktyvos 18 straipsnio 1 dalyje, siejamoje su jos 9 straipsnio 1 arba 2 dalimis, numatytais atvejais.

27 Siekiant atsakyti į šį klausimą, reikia priminti, viena vertus, kad pagal Direktyvos 2015/2436 10 straipsnio 1 dalį prekių ženklo registracija suteikia savininkui išimtines teises į tą ženklą. Remiantis šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalimi, savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims, neturinčioms jo sutikimo, prekybos veikloje naudoti šiam prekių ženklui tapatų ar į jį panašų žymenį, jeigu tenkinamos šios 2 dalies a, b ar c punktuose numatytos sąlygos.

28 Direktyvos 2015/2436 10 straipsniu visiškai suderinamos su prekių ženklo suteikiamomis teisėmis susijusios taisyklės ir apibrėžiamas teisių, kuriomis prekių ženklų savininkai naudojasi Europos Sąjungoje, materialinis turinys (2022 m. spalio 27 d. Sprendimo *Soda-Club (CO2) ir SodaStream International*, C-197/21, EU:C:2022:834, 33 punktas ir jame nurodytą jurisprudenciją).

29 Kita vertus, Direktyvos 2015/2436 18 straipsnio 1 dalimi prekių ženklo savininko teisė uždrausti naudoti vėliau įregistruotą kitą prekių ženklą ribojama teisių pažeidimo byloje, jeigu tas vėlesnis prekių ženklas nebūtų pripažintas negaliojančiu pagal, be kita ko, šios direktyvos 9 straipsnio 1 ar 2 dalį, susijusią su teisės reikalauti pripažinti negaliojančiu netekimu dėl neprieštaravimo.

30 Remiantis pastarąja nuostata, jeigu valstybėje narėje ankstesnio prekių ženklo savininkas, nors apie tai ir žinodamas, penkerius metus iš eilės leido naudoti toje valstybėje narėje įregistruotą vėlesnį prekių ženklą, jis netenka teisės, remdamasis ankstesniu prekių ženklu, prašyti pripažinti vėlesnio prekių ženklo registraciją negaliojančia prekėms ar paslaugoms, kurioms šis vėlesnis prekių ženklas iki tol buvo naudojamas, nebent šio vėlesnio prekių ženklo registracijos paraiška buvo pateikta nesąžiningai.

31 Konkrečiai dėl teisės netekimo dėl neprieštaravimo registracijos pripažinimo negaliojančia byloje 2011 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Budějovický Budvar* (C-482/09, EU:C:2011:605) 33 punkte Teisingumo Teismas nurodė, kad 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92) 9 straipsniu (dabar Direktyvos 2015/2436 9 straipsnis) visiškai suderinamos sąlygos, kuriomis vėliau įregistruoto prekių ženklo savininkas gali išsaugoti savo teisę į šį prekių ženklą, kai tapataus ankstesnio prekių ženklo savininkas prašo šio vėlesnio prekių ženklo registraciją pripažinti negaliojančia.

32 Atsižvelgiant į tai, kad ir Direktyvos 2015/2436 18 straipsnio 1 dalyje, ir jos 9 straipsnio 1 ar 2 dalyse, į kurias daroma nuoroda pirmojoje nuostatoje, kalbama apie potencialų dviejų prekių ženklų konfliktą, šią jurisprudenciją, susijusią su teisės netekimu dėl neprieštaravimo registracijos pripažinimo negaliojančia byloje, galima taikyti teisės netekimui dėl neprieštaravimo, kuriuo remiamasi ieškinyje dėl teisių pažeidimo, pareikštame dėl vėliau įregistruoto prekių ženklo.

33 Taigi šios direktyvos 18 straipsnio 1 dalimi visiškai suderinamos sąlygos, kuriomis prekių ženklo suteikiamos išimtinės teisės gali būti ribojamos dėl šio ženklo savininko neveikimo, tačiau joje, taikant tam tikras sąlygas, kalbama apie neprieštaravimą vėlesnio įregistruoto prekių ženklo, bet ne nesaugomo ir jokios išimtinės teisės nesuteikiančio žymens naudojimui.

34 Nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą, nepaisant to, kad *Karkkimies* pradėjo naudoti žymenį *Dracula* anksčiau, nei *Lunapark* vardu buvo įregistruotas prekių ženklas DRACULA, nei *Karkkimies*, nei *Hardeco* neįgijo išimtinės teisės į šį žymenį dėl jo įregistravimo ar naudojimo, tačiau tai turės patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

35 Būtent šiomis aplinkybėmis šis teismas, nors ir nekvestionuodamas Direktyvos 2015/2436 18 straipsnio 1 dalies, siejamos su jos 9 straipsnio 1 ar 2 dalimis, netaikymo teisių pažeidimo byloje, vis dėlto kelia klausimą, ar prekių ženklo DRACULA savininkui suteiktos išimtinės teisės uždrausti žymens *Dracula* naudojimą apribojimas gali būti grindžiamas bendruoju nacionalinės teisės principu, pagal kurį prekių ženklo savininkas, per pagrįstą terminą nesiėmęs veiksmų, netenka savo teisės.

36 Šiuo klausimu, kaip matyti iš pirmiau išdėstytų motyvų ir kaip, beje, savo rašytinėse pastabose nurodė Suomijos vyriausybė, nagrinėdamas ginčą dėl prekių ženklo suteikiamos išimtinės teisės, nacionalinis teismas negali riboti naudojimosi šia teise labiau, nei tai leidžiama pagal Direktyvos 2015/2436 18 straipsnio 1 dalį, siejamą su jos 9 straipsnio 1 ar 2 dalimis.

37 Kitoks Direktyvos 2015/2436 10 straipsnio ir 18 straipsnio 1 dalies aiškinimas pakenktų šios direktyvos 10 konstatuojamojoje dalyje nurodytam ja siekiamam tikslui užtikrinti, kad įregistruoti prekių ženklai būtų vienodai apsaugoti pagal visų valstybių narių teisines sistemas.

38 Atsižvelgiant į visus išdėstytus motyvus, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2015/2436 10 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama taikyti bendrąjį nacionalinės teisės principą, numatantį, kad įregistruoto prekių ženklo savininkas netenka teisės uždrausti trečiajam asmeniui naudoti šiam prekių ženklui tapatų ar į jį panašų žymenį prekėms, tapačioms toms, kurioms tas prekių ženklas buvo įregistruotas, ar į jas panašioms, kitais nei šios direktyvos 18 straipsnio 1 dalyje, siejamoje su jos 9 straipsnio 1 arba 2 dalimis, numatytais atvejais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendžia:

2015 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2436 valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 10 straipsnis

turi būti aiškinamas taip:

pagal jį draudžiama taikyti bendrąjį nacionalinės teisės principą, numatantį, kad įregistruoto prekių ženklo savininkas netenka teisės uždrausti trečiajam asmeniui naudoti šiam prekių ženklui tapatų ar į jį panašų žymenį prekėms, tapačioms toms, kurioms tas prekių ženklas buvo įregistruotas, ar į jas panašioms, kitais nei šios direktyvos 18 straipsnio 1 dalyje, siejamoje su jos 9 straipsnio 1 arba 2 dalimis, numatytais atvejais.

Parašai.